

Синда Уилямс Чайма

ТРОНЪТ НА СИВИЯ ВЪЛК

*На моята баба по майчина линия,
Дороти Дауни Браян, даровита музикантка
и незаинтересована домакиня,
която умееше да вижда отвъд. В скута си
баба можеше да помести няколко дечица,
но пък и държеше пушка в дрешника.*

Cinda Williams Chima

THE GREY WOLF THRONE

Copyright © 2011 by Cinda Williams Chima

Синда Уилямс Чайма

ТРОНЪТ НА СИВИЯ ВЪЛК

Превод: *Мартина Неделчева*

Дизайн на корицата: *Стоян Атанасов, Kontur Creative*

© ИК „ЕМАС“, 2021

Всички права запазени!

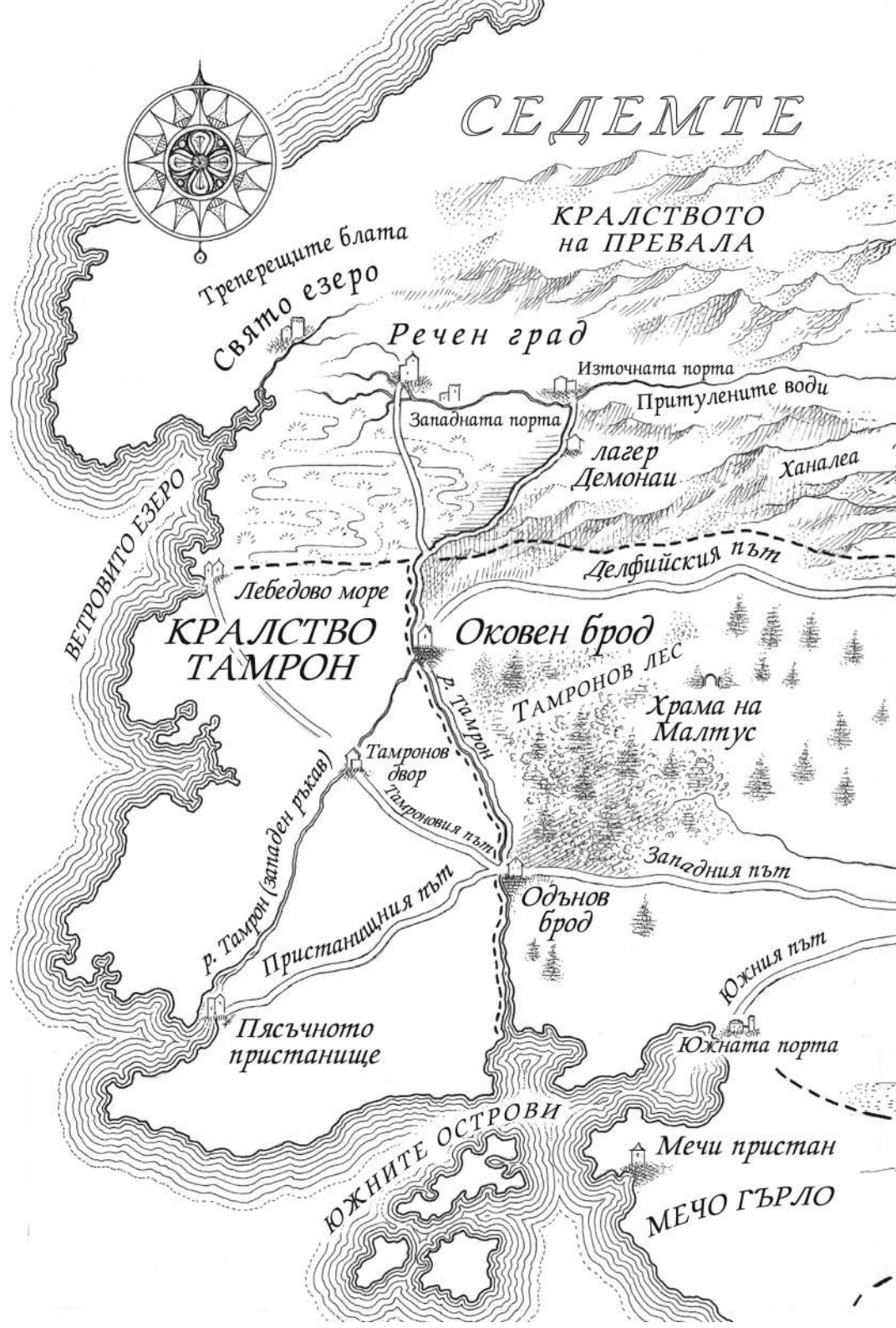
СИНДА УИЛЯМС ЧАЙМА

ТРОНЪТ НА
СИВИЯ ВЪЛК

КНИГА ТРЕТА ОТ ПОРЕДИЦАТА
„СЕДЕМТЕ КРАЛСТВА“

Превод от английски: Мартина Неделчева

СЕДЕМТЕ

КРАЛСТВА

Сивата дама

ЗАМРЪЗНАЛО МОРЕ

СЕВЕРНИТЕ
ОСТРОВОИ

Превалски брод

ДОЛА

Залива на
нашественника

Магьоснически нос

Варовикови
чукари

лагер Морски
борове

р. Огнен отвор

Каменната
твърдина

Пътния лагер

Лагера на
ловците

Краличичи
двор

Платото
на Алиса

Блудницата

Призрачната порта

Делфи

КРАЛСТВО АРДЪН

Света черква

Средно море

Сърцецьб
планини

крепост
Куче грозде

ОКЕАН
ИНДИО

Северния път

Ардънскорт

Източния път

залив Бастън

Ардънови води

Ардънови води

р. Сърцецьб

Водната порта

нос Грифон

Ясен камък,
крепост

р. Горчиви

извор

Нокътя

Пустошта

КРАЛСТВО
ЗЕ'ЕНХАВЕН

Скрития залив

ПЪРВА ГЛАВА

НА ГРАНИЦАТА

Рауса ана'Мариана чоплеше порция пай, свита в обичайния тъмен ъгъл в „Лилавата чапла“. Имаше навика да яде бавно, та храната и чашата ябълково вино да ѝ стигнат за цялата вечер.

Беше рисковано да седи в общото помещение на хана всяка нощ. Вероятно убийците на лорд Баяр я търсеха. Не успяха да я убият в Одънов брод благодарение на Мика Баяр, сина на лорд Баяр. Ала шпионите на висшия магьосник можеше да са навсякъде, дори тук, на границата, в град Оковен брод.

Особено тук. Баяр предпочиташе да спре Рауса, преди да прекоси границата към кралство Превала. Така убийството ѝ щеше да бърде по-чисто, по-лесно за укриване от майка ѝ, кралицата, и от Призрачните кланове, хората на баща ѝ.

И все пак, не можеше да се крие постоянно в стаята си. Налагаше се да остане видима за тези, които *искаше* да я открият. Трябваше да се върне у дома по някакъв начин, да се сдобри с кралица Мариана и да се изправи срещу всички, целящи да ѝ отнемат трона на Сивия вълк.

Името Ребека Морли вече не ѝ носеше безопасност. Твърде много врагове го знаеха. Напоследък използваше Бриана Следотърсачката, препратка към произхода ѝ. Разказваше, че е млада търговка, върнала се от първото си пътуване на юг, понеже размириците по границата са я задържали.

След цял месец, прекаран в забрава в Оковен брод, вече

познаваше редовните посетители на „Лилавата чапла“ – предимно капитани от фериботите по реката и ковачи, налбанти и коняри, които обслужваха пътниците. Местните обаче бяха малко. Градът купеше от движение – типично по време на война.

Рауса огледа помещението, за да различи непознатите. За втора поредна вечер масата в ъгъла заемаха две тамронки, едната млада и красива, а другата – едра, на средна възраст. И двете бяха твърде добре облечени за „Лилавата чапла“, вероятно благородна дама и нейна придружителка, и бяха от битките на юг.

На масата до вратата играеха карти трима снажни младежи в ардънско градско облекло. Бяха дошли четирима, но единият си тръгна преди известно време. Рауса надзърна няколко пъти към тях и хвана единия да я гледа втренчено. По гърба ѝ пробяга боязън. Крадци или убийци? Или просто младежи, които проявяват интерес към самотно момиче?

Вече нямаше лесни отговори.

Повечето посетители бяха войници, плъзнали навсякъде из Оковен брод. Някои носеха червения ястреб на Ардън, други – чаплата на Тамрон, а трети не носеха никакъв герб – или продаваха мечове, или бяха дезертъори от армията на крал Марк.

Всеки би могъл да търси Рауса. Само преди месец тя избяга от Джерард Монтен, амбициозния млад принц на Ардън. Джерард се стремеше да превземе поне три от Седемте кралства, като свали от трона брат си Джоф, настоящия крал на Ардън, като завладее териториите на предишния си съюзник Тамрон и като се ожени за Рауса ана'Мариана, наследницата на трона на Сивия вълк от Превала.

Всеки момент се очакваше да дойде вест, че дворот в столицата на Тамрон е паднал под властта на Джерард. Принцът на Ардън го обсаждаше седмици наред.

Рауса пристигна в Оковен брод с намерението да помоли местните тамронски власти за пратеник до гарнизона при Западната стена на Превала. Те на свой ред щяха да пратят вест до баща ѝ, лорд Авърил Демонау, или до Едън Бърн, капитана на Кралската гвардия – навярно единствените хора в Превала, на които имаше доверие.

Доиде обаче в града на границата и установи, че няма власти. Гарнизонът бе празен, войниците – избягали. Вероятно някои се бяха отправили на юг, за да помогнат на обсадената столица. Повечето сигурно се бяха смесили с населението и чакаха последиците от войната.

На Рауса ѝ оставаше само надеждата, че най-добрият ѝ приятел, ефрейтор Амон Бърн, и неговите Сиви вълци ще я последват на север и ще я открият в Оковен брод. Щеше да продължи пътуването, скрита сред тях, както направи през есента на път към академията в Огънов брод.

Като бъдещ капитан на стражата Амон бе магически свързан с Рауса, така че би трябвало да има представа къде се намира тя. Но седмиците се точеха, без той да се появи. Ако идваше, досега вероятно щеше да е стигнал дотук.

Имаше още един план – да се присъедини към някой търговец от клановете, отправил се обратно на север. Рауса носеше смесена кръв. Кожата ѝ с цвят на карамелизирана захар и гъстата ѝ черна коса ѝ придаваха вид на жена от клановете. Седмиците се нижеха, а търговци не се появяваха и тази надежда също избледняваше. След избухването на размириците в Тамрон повечето пътници предпочитаха да избягват мочурливите Блата и злокобните водоброди и използваха прекия път през прохода Морски борове и Делфи.

Върху масата на Рауса падна сянка. Саймън, синът на ханджуйката, отново се бе изправил над нея и събираше кураж да помолит за остатъците в чинията ѝ. През повечето дни стоеше с часове, а си разменяха само по две-три думи.

Рауса предполагаше, че Саймън е неин връстник или малко по-голям, но напоследък се чувстваше по-стара от крехката си седемнайсетгодишна възраст. Бе цинична, изтощена и ранена от любовта.

„Не искаш да се замесваш с мен – помисли мрачно. – Съветвам те да се втурнеш в другата посока.“

Хан Алистър още я преследваше в сънищата ѝ. Тя се будеше с остатъчен вкус от целувките му по устните си и със спомена за изгарящото му докосване по кожата си. Ала през деня трудно ѝ се вярваше между тях изобщо да се бе случила тази кратка връзка или че той продължава да мисли за нея.

Последния път, когато Рауса видя Хан, Амон Бърн го прогони с мечта си. А след това без нито дума тя изчезна от академията, отвлечена от Мика Баяр. Хан не би останал с хубави спомени за момичето, познато му като Ребека. Във всеки случай вероятно нямаше да я види повече.

Почти настъпваше времето да затварят. Още един пропийан ден, докато събитията у дома ѝ препускаха далеч пред нея. Дали пък вече не ѝ бяха отнели наследството? Дали Мика не бе избягал от Джерард Монтен и дори не бе задействал плана си да се ожени за сестра ѝ Мелани?

Някой се прокашля точно до нея. Тя трепна и вдигна поглед. Беше Саймън.

– Милейди Бриана – повтори той.

„В името на костите! – помисли си тя. – Трябва повече да отговарям на името Бриана.“

– Дамите ей там ви канят на масата си – продължи Саймън. – Сигурно било неловко една дама да вечеря сама. Отговорих, че вече сте вечеряли, но...

Сви рамене и ръцете му увиснаха като огледални бутове.

Рауса погледна към двете тамронки. Те се наклониха напред – наблюдаваха разговора им с очакване. За жените в Тамрон се говореше, че са като глезени цветя в оранжерия, и още – били безпощадни в общуването, но крехки физически, яздели на гамски седла и носели чадъри, за да се предпазят от южниското слънце.

И все пак беше изкушаващо. Щеше да е удоволствие да поговори с другото освен със Саймън – човек, годен да води не повече от половин разговор. А и вероятно носеха по-скорошни новини за събитията в Тамронов двор.

Ала не. Едно беше да заблуждава Саймън с историите за търговка, заседнала на границата. Саймън искаше да го заблуждават. Съвсем друго бе да седне при благороднички с талант да измъкват тайни.

Рауса им се усмихна и поклати глава, сочейки остатъците от вечерята си.

– Благодарни им от мое име, но предпочитам вече да се оттегля в стаята си.

– Ще им предам – отвърна Саймън. – Имали предло... Ра-

бота за теб. Искат да те наемат да ги придружиш през границата.

– Мен ли? – изненада се Рауса. Не я биваше за охрана с дребното ѝ, кльощаво телосложение.

Тя погледна към дамите и захпа долната си устна в размисъл. Броят предполагаше сигурност, но не очакваше от тях защита. Колкото и фино наточени да бяха словесните им оръжия, нямаше да се справят с физическа схватка и щяха да я забавят.

От друга страна, надали някой щеше да предположи, че тя ще пътува с две тамронки.

– Ще говоря с тях – съгласи се момичето.

Той понечи да се обърне, но замръзна, защото Рауса сложи ръката си върху неговата.

– Знаеш ли кои са тези мъже? – попита тя и кимна към картоиграчите, без да ги поглежда.

Саймън поклати глава. Беше свикнал да му задава такива въпроси, и разбираше какво иска да узнае.

– Тази нощ дойдоха за пръв път, ама няма да останат тук – отвърна и вдигна чинията ѝ. – Говорят ардънски, но харчат превалски монети.

Той се наведе по-близо.

– Зададох някои въпроси за теб и за тамронките. Не им казах нищо.

Главата на Саймън се вдигна рязко, понеже вратата на странноприемницата се отвори и се затвори, пропускайки приток от влажен, студен повеи, капки дъжд и шестима нови клиенти, всичките непознати. Носеха вълнени плащове без отличителни знаци, напомняха обаче на войници. Рауса потъна в сенките с подскачащо като риба на сухо сърце. Напрегна се да чуе някаква част от разговора им с надеждата да различи какъв език говорят.

„Докога ще продължаваш така?“ – помисли си. Докога ще чака охрана, която вероятно няма да дойде? Ако Джерард придобие контрол над Тамрон, колко остава, преди да затвори границите изцяло и да я хване в капан? Сигурно щеше да е по-безопасно да прекоси границата сега, вместо да чака придружители.

Ала граничните земи гъмжаха от изменници, крадци и дезертъори и тя рискуваше да я ограбят, обезчестят и убият встрани от пътя.

Да остане или да върви? Въпросът отекваше в главата ѝ като дъжда, блъскащ по ламаринения покрив на странноприемницата.

Тя се изправи импулсивно и си проправи път към масата на тамронките.

– Аз съм Бриана Следотърсачката – представи се с хриплив делови глас. – Търсили сте придружител за през границата.

Еграта жена кимна.

– Това е лейди Есмерел – посочи към по-младата жена. – А аз съм Татина, нейната гувернантка. Аргънската армия опустоши дома ни.

– Защо избрахте мен? – поинтересува се Рауса.

– Търговците имат славата на хора, опитни с оръжията, дори и жените – отвърна Есмерел. – И ще ни бъде по-удобно с друга жена.

Тя потръпна деликатно.

– По пътя има много мъже, които биха се възползвали от две жени, израснали обгрижвани.

„Не знам“ – помисли си Рауса. Струваше ѝ се, че Тетина е способна да троши глави.

– Смятате да преминете през Блатата или през Прева-ла? – попита Рауса.

– Ще минем, откъдето кажеш – устните на Есмерел трепереха. – Просто искаме да се махнем и да намерим убежище в храма в Превалски брод, докато аргънските разбойници не бъдат прокудени от земите ни.

„Не храни надежда“ – рече си Рауса.

Есмерел зарови в полите си, извади тежка кесия и я стовари върху масата.

– Ще ти платим. Имаме пари.

– Прибери я, преди някой да я види – изсъска Рауса.

Кесията изчезна.

Рауса се втренчи в тях, обмисляше. Не можеше да чака вечно някой да я вземе. Май беше време да рискува.

– Моля те – Татина постави ръката си върху нейната. – Седни. Навярно, ако ни опознаеш, ще...

– Не – поклати глава Рауса. Не искаше да я запомнят как седи с дамите в странноприемницата, ако някой дойде да задава въпроси. – По-добре да си легнем рано, щом се отправяме на път утре.

– Значи ще го направиш? – Есмерел радостно плесна с ръце.

– Тихо – смъмри я Рауса и се огледа, но явно никои не им обръщаше внимание. – Бъдете в конюшните призори, с прибрани вещи и готови за езда през целия ден.

Рауса остави двете дами и се върна на масата си с надеждата, че е взела правилното решение. С надеждата, че ще успее да се върне у дома възможно най-скоро. Умът ѝ кипеше от планове. Ще накара Саймън да ѝ увие хляб, сирене и наденици за из път. Стигне ли до Блатата, ще се свърже с водобродите и да...

– Не е зле някой да те развесели, госпожице – прозвуча груб мъжки глас на ардънски.

На стола срещу Рауса тежко се свлече едър непознат. Беше един от новодошлите, а лицето му се криеше в сянката на качулката. Не си бе направил труда да си свали плаща, макар от него на локви да се стичаше вода по пода.

– Хей, ти! – повика той Саймън. – Донеси на дамата още едно питие от нейното и халба ейл за мен. И действай поживо! Почти е време за затваряне.

Кръвта на Рауса кипна. Един от рисковете да вечеряш сама в странноприемница, е всеки новопоявил се мъж да те вземе за лесна плячка. Е, веднага ще му отвори очите.

– Вероятно сте добили погрешното впечатление, че искам компания – рече легено Рауса. – Предпочитам да вечерям сама. Ще ви бъда благодарна, ако повече не се натрапвате.

– Не се дърпай – възрази непознатият, достатъчно силно, за да го чуят из цялото помещение. – На момиче като теб не му отива да седи само.

Воинът се наклони напред и гласът му се промени, стана нисък и мек, макар все още да говореше ардънски като местен.

– Сигурна ли си, че няма да отделиш малко от времето си за един изтощен от пътя воин?

Той отметна качулката си и Рауса се вгледа в изнурените си очи на Едън Бърн, капитанът на Кралската гвардия на Превала. Очи, приличащи обезпокоително много на очите на сина му Амон.

Рауса едва сдържа челюстта си да не увисне. В ума ѝ се струпаха въпроси и заплашиха да се излеят навън. Как я бе открил? Какво правеше тук? Кой знаеше, че може да говори ардънски толкова свободно? Амон беше ли с него?

– Е... – успя да пророни тя. – Добре тогава.

Прокашля се и тъкмо щеше да заговори, когато Саймън донесе питиетата и тресна ейла на Бърн върху масата толкова силно, че го разплиска. Бърн изчака Саймън да се отгърпне, преди да продължи:

– В Оковен брод вече не е безопасно – промърмори все още на ардънски. – Дойдохме да те върнем у дома.

Бърн се взря заг нея и обходи с очи стаята. Миришеше на пот и кожа, брадата му бе набола след дните на пътя. Беше се отпуснал на стола, ала Рауса забеляза гръжката на мечата му под отметнатия плащ.

– Нека поговорим – предложи момичето с цъфтяща надежда в сърцето. – Да се срещнем в конюшните заг странноприемницата след десет минути.

Тя се изправи рязко.

– Щом няма да си тръгнеш, аз ще го направя. Върви да безпокоиш другиго – подхвърли му и се обърна към стълбите.

Ардънските гами се затюхкаха в знак на съчувствие, защото вероятно бяха очаквали, че Рауса ще приеме предложението им да се присъедини към тях.

– Госпожице! Забрави ябълковото си вино – подвикна Бърн след нея, като предизвика подсвирквания и кикотене.

Рауса подмина стълбите и влезе в кухнята, където Саймън месеше тесто, за да втаса през нощта.

– Милейди? – вдигна поглед към нея.

– Нуждая се от малко чист въздух – отвърна Рауса.

Саймън се вторачи в гърба ѝ, докато излизаше през загатната врата в гъжда. Треперейки, тя погръпна наметката на Фиона Баяр по-плътено около раменете си. Взе я с коня, от-

краднат от дъщерята на висшия магьосник – едно от малкото неща на Фиона, които ѝ бяха по мярка.

Конюшната, топла и суха, миришеше на сладко сено и на коне. Призрак погаде глава от заграждението си, като пръхтеше и пръскаше овес към нея. Погали носа му. През двете заграждения разпозна Пожар, големия горест скопец на Бърн, кръстоска с планинско пони.

Портите на конюшната се отвориха със скърцане и влезе Бърн, следван от неколцина гвардейци. Впрочем трудно бе да ги нарекат такива, защото носеха неотличаващи се кафяви и зелени грехи за студено време.

Рауса ги огледа бързо, но за нейно разочарование сред тях не беше нито Амон, нито някой друг от Сивите вълци. Тези воини бяха по-отбрани дори от кадетите на Амон, лицата им – още млади, но белязани от слънцето и вятъра.

Бърн внимателно затвори вратите на конюшната и остави един да пази. Другите веднага се заловиха за работа, изведоха конете и ги оседлаха.

– Възнамеряваш да потеглим още днес ли? – попита Рауса и кимна към останалите.

– Колкото по-рано, толкова по-добре – отвърна Бърн. Стоеше, вираше се в нея, прехапал долната си устна, и я оглеждаше за щети. – За мен е облекчение, че ви намерих жива.

Сякаш нямаше да разбере, ако беше убита. Сякаш нямаше да усети удара върху безценния род на Сивия вълк.

– Какво се е случило? – полюбопитства Рауса. – Как откри, че съм тук? Къде е Амон? Защо в Оковен брод вече не е безопасно?

Бърн направи крачка назад, отстъпвайки пред напора на въпросите. Кимна към амуничника¹:

– Да поговорим там.

Рауса си спомни за ардънките.

– А... Трябва да ти кажа нещо. Съгласих се утре да пътувам с двете дами, с които говорих в кръчмата. Ще изпратиш ли някого да ги уведоми, че плановете ми са се променили?

¹ Амуничник – помещение близо до конюшната, в което се съхраняват такъмите на конете. – Бел. прев.

Постъпваше страхливо, но нямаше да се занимава с отчаянието на лейди Есмерел.

– Корлис – Бърн посочи един от мъжете и го изпрати в странноприемницата да предаде лошата новина на Есмерел и Татина.

Рауса отвори вратата към заграждението на Призрак и поведе жребеца към амуничника, сложи му оглавника и взе седлото и юздите от стойката до стената.

Бърн я последва и затвори вратата. Известно време наблюдава действията на Рауса.

– Това не е ли равнинният жребец, който Фиона Баяр язеше последния път, когато беше у дома?

Рауса кимна. Фиона сменяше конете си, както брат ѝ Мика сменяше обожателките си.

– Взех го назаем.

Тя издърпа платформата за стъпване и се качи, за да метне чула на гърба на Призрак.

– Искам да чуя тази история – настоя Бърн.

– Ти щеше да ми кажеш как се озова тук, капитан Бърн.

– Да, Ваше Височество – сведе глава той. – Баща ви получи съобщение, че лорд Баяр не само знае къде сте, но и е наредил на наемни убийци да ви умъртвят.

– О! – Рауса вдигна поглед от заниманието си. – Добре. Наясно съм. Изпрати четирима в Огънов брод.

Веждата на Бърн отскочи нагоре, което толкова ѝ напомни за Амон, че сърцето ѝ прескочи удар.

– И? – попита сухо той.

– Убих един, а Мика Баяр – другите трима – отвърна Рауса.

– Мика ли? – рязко възкликна Бърн. – Защо би...

– Изглежда, че предпочита да се ожени за мен, вместо да ме погребее. Отвлече ме от училище и ме понесе към дома, за да се венчаем, но по пътя към тамронската армия се натъкнахме на Джерард Монтен. Беше на север от Огънов брод. Ако Мика е оцелял, според мен би стигнал до заключението, че съм се върнала в училище, а не в Превала. Затова лорд Баяр вероятно не знае къде съм.

– Съобщението е скорошно – намръщи се Бърн. – Едва ли се отнася за по-ранно покушение.

„Какво нещастие е да се опитват да те убият толкова много хора, че да не можеш да ги различиш“ – помисли си Рауса и потръпна.

Бърн вдигна седлото на Призрак и го постави върху високия кон.

– Ако желаете, вземете вещите си, аз ще довърша тук.

Рауса познаваше достатъчно добре тактиката на Бърн да се измъква, за да усети кога я прилага.

– Ефрейтор Бърн ме е научил да се грижа за коня си – тя се шмугна отголу, за да закончае подпругата. – Кой друг знае, че ме търсиш?

Бърн се замисли.

– Баща ви. И Амон.

Последното добави приглушено, все едно съжаляваше да го каже.

Рауса се изправи на пръсти, за да погледне над гърба на Призрак.

– Амон ли се свърза с теб? Така ли узна къде да гойдеш?

Бърн се прокашля.

– Когато изчезнахте от Огънов брод, ефтейтор Бърн мислеше, че вероятно сте се прибрали вкъщи, било по своя воля или не. Предполагаше, че сте се отправили на запад, понеже миналата пролет сте тръгнали натам. Изпрати птица с предложение да ви пресрещна тук, за да избегнем възможна засада при Западната порта.

Очевидно му бе отнело известно време да съчини тази история и Рауса го схващаше.

– Наистина ли? – попита. – Откъде е разбрал, че съм оцеляла? В Огънов брод оставихме голяма бъркотия.

Тя законча юздите на Призрак, докато жребецът ги дъвчеше и се опитваше да ги изплюе.

– Той, тъъ, имаше предчувствие – промърмори Бърн.

Рауса изсумтя. Не го биваше в лъжите също като Амон.

– Щом е мислел, че съм тук, защо не дойде лично?

Дръпна подпругата да се увери дали е стегната достатъчно.

– По негова преценка аз щях да стигна по-бързо – Бърн пристъпи от крак на крак.

– Защо? Къде е той? – притисна го Рауса.

Капитанът погледна встрани.

– Не знам къде е в момента.

– Къде беше, когато ти прати съобщението? – настоя момичето. – В Огънов брод няма птици, които могат да пренесат съобщение до Превалски брод.

– В Тамронов двор, Ваше Височество – предаде се Бърн като стрига, която най-сетне разкрива сърцевината си.

– В Тамронов двор! – Рауса изправи гръб и се завъртя. – Какво е правил там?

– Търсеше ви. Получи вест, че сте замесена в стълкновение между армията на Монтен и група тамронски разузнавачи. Допусна възможността да потърсите убежище в столицата. Затова тръгна с хората си да ви търси.

Рауса се втрени в Бърн и стомахът ѝ се сви от неизбежното.

– Още е там, нали? – прошепна. – А Джерард Монтен е обсадил града.

– Ето защо е важно да се придвижим бързо, докато принцът на Ардън очаква да сте в Тамронов двор.

– Какво? Защо би решил...

– Дълга история. – Бърн почеса брадичката си, сякаш преценяваше как да избегне разкритието. – Монтен заплаши да сруне столицата, ако не се предадете. Дали наистина е способен да го направи, остава само да гадаем, но крал Марк изглеждаше убеден в това и пусна мълвата, че сте в града, с надеждата принцът на Ардън да не го унищожи. Сега Монтен настоява крал Марк да ви предаде, или ще съсече всички жители. Затова Марк изпрати съобщение на кралица Мариана с молба за спасителна армия.

– Не се ли бои, че ще изникна отнякъде и ще го изобличи като лъжец?

– Ефрейтор Бърн го увери, че са ви убили по време на стълкновението с отряда на Монтен. – Капитанът направи гримаса. – Всъщност именно ефрейтор Бърн предложи плана на Марк, след като Монтен обсади града.

– Но защо му е да го прави? – възкликна Рауса объркано.

– Надяваше се все още не да сте прекосили границата.

Предпочете преследвачите ви да повярват, че сте в Тамронов двор, а не в граничните земи. С хората му се показаха из града, та всички шпиони, които работят за Монтен или за лорд Баяр, да видят членовете на Кралската гвардия там и да предположат същото и за вас.

– Не – прошепна Рауса и заснова напред-назад. – О, не. Монтен ще разкрие как е бил измамен, и ще се вбеси. Нямам представа какво ще стори.

Спря и погледна към Бърн.

– А кралицата? Ще изпрати ли помощ?

– Предвид ситуацията у дома в момента, изключено е да изпратим армия в Тамрон – отсече капитанът. – Това ще разклати крехкото положение. Всеки миг е възможно да избухне война, с оглед какво ще се случи с наследяването на трона.

– Но... Ако майка ми смяташе, че съм в капан в Тамронов двор – прошепна Рауса, – нямаше ли и бездруго да изпрати армия?

Всъщност не беше сигурна какъв е отговорът на този въпрос.

– Казах ù да не рискува и че не сте там – Бърн бе приковал сивите си очи в нейните.

– Но... Но... Но... Това означава, че Амон... и всички Сиви вълци... ще умрат! – извика Рауса. – По ужасен начин!

– Съществува такава възможност – потвърди Бърн тихо.

– Възможност ли? Възможност?!

Тя се изправи пред него със стиснати юмруци.

– Амон е твой син! Как можа да го направиш? Как можа?!

– Той взе това решение в името на доброто на кралския род, какъвто е неговият дълг. Няма да го оспорвам.

Рауса се надигна на пръсти и се наклони към него. Яростта пищеше в ушите ù и развързваше езика ù.

– Някога имал ли е избор? Каза ми какво си му причинил – онази магическа връзка, която си му наложил.

Бърн се намръщи и потри ъгълчето на окоото си с палец.

– Наистина ли? Казал ви е?

Рауса не спря.

– Останала ли му е свободна воля изобщо, или е принуден да се жертва, за да спаси проклетия род?

– Хмм... – Бърн запазваше вбесяващо спокойствие. – Е, има свободна воля, бих казал, иначе нямаше да ви уведоми за връзката между кралиците и капитаните.

– Ами Сивите вълци? Те имаха ли избор?

Замисли се за приятелите си сред кадетите на Амон. За Холс, чиято двегодишна дъщеря я чакаше в Превалски брод. За Талия, която щеше да остави любимата си Пърли в Огънов брод. И за бедния Мик, предложил ѝ клановите си дисаги като утеха, заето изгуби Амон Бърн.

„Тамронов двор се застъпва за мен“ – помисли си тя. Даваше си сметка колко е високомерна представата ѝ, че нашествието над Тамрон е заради нея. Джерард Монтен ламтеше за богатството на Тамрон, за по-голяма армия и да седне на трона. Тя беше просто допълнителна придобивка – възможност да завземе и Превала.

– Трябва да тръгнем след тях – обади се Рауса. – Сигурно има начин да ги измъкнем от там. Ами ако... Ако се покажа и заблудя Монтен? Или му предложи да преговаряме? Или да пробвам да се промъкна в редиците им и...

Рауса не вярваше, че изброеното ще сработи. Бърн също го знаеше. Неслучайно я наблюдава безстрастно, докато не утихна.

– Не е известно дали още е в града и дали е жив, Ваше Височество – напомни меко той.

– Жив е. Връзката е двупосочна. Ако беше мъртъв, щях да го знам.

– Има вероятност градът вече да е паднал – продължи Бърн. – Как мислите ще се почувства ефрейтор Амон, ако отидете в столицата и Монтен ви залови? Всичките му усилия ще се окажат напразни.

Неспособна да се сдържи, Рауса срита яростно вратата на амуничника и я разцепи. Призрак тръсна глава и опъна повода си. В очите на момичето запариха гневни сълзи и се отрониха по бузите му, докато обръщаше гръб на капитана.

– Амон Бърн е по-добър и от теб, и от мен, твърде ценен е, за да бъде изоставен, и ти го знаеш – заяви с треперещ глас. – Той е – и винаги е бил – моят най-добър приятел.

– Тогава му се довери – отвърна Бърн. – Ако някой може да се измъкне от града, то това е той.